

Ἐλθόντος δὲ τοῦ παιδίου·

— Ἐλα μικρό μου νὰ μὲ φιλήσῃς, εἶπεν εἰς αὐτὸ ὁ Σαῖδ μετὰ γλυκύτητος.

— Δὲν θέλω, εἶπε τὸ παιδίον μετὰ τραχύτητος.

— Καὶ διατί, παιδί μου ;

— Μᾶς ἐπῆρες τὸν κῆπον τῆς μαμᾶς καὶ ἀπ' ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν ὄλο καὶ κλαίει.

Ἐμειδιάσεν ὁ Σαῖδ θωπεύων, ὡς ἐσυνείριζε, τὸν πάγονά του, καὶ σκεφθεὶς ὀλίγον εἶπε·

— Καὶ ἂν σὲ τὸν χαρίσω τὸν κῆπον θὰ θελήσῃς νὰ μὲ φιλήσῃς ;

— Μετὰ χαρᾶς, Ὑψηλότατε !

— Λοιπὸν χάρισμά σου, καὶ ἔλα φίλησέ με.

Οὕτω δὲ ὁ ὑπάλληλος ἔλαβε τὸ κτῆμά του κερδίσας καὶ τὸ ἑκατομύριόν του.

Ὅτε δὲ τῷ 1863 ὁ Σαῖδ μετέβη εἰς Παρισίους διημέρυσεν ἡμέρας τινὰς ἐν τῇ ἐπαύλει Γάλλου τινὸς ἐν Αἰγύπτῳ συνήθως διατρίβοντος ὅστις καὶ ἔσπευσεν ἵνα ὑποδεξιωθῇ τὴν Α. Υ. Λαμπροτάτη ἐγένετο ἡ ὑποδεξιῶσις, ὁ δὲ Χεδίβης ἀπὸ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ μέχρι τῆς ἐπαύλειος συνωδεύετο ἀνευφημούμενος ὑπὸ τετρακισχιλίων χωρικῶν ὡς ἐὰν ἦσαν ὑπήκοοί του. Τὴν ἐσπέραν ἐν τῷ δάσει τῆς ἐπαύλειος ἐγένετο λαμπρὰ φωταψία, μουσικαί, χοροί, ἐκάησαν πυροτεχνήματα ἐκ Παρισίων κομισθέντα, καὶ ὅλην νύκτα ἔρρεεν ἄφθονος ὁ οἶνος καὶ προσήρχοντο οἱ χωρικοὶ καὶ ἔπινον ὅσον ἤθελον. Τὸ θέαμα τοῦτο κατέθελε τὸν ἀντιβασιλέα.

— Ἀγαπητέ, εἶπεν εἰς τὸν Γάλλον, θέλω τὴν ἐπαυλίν σου. Πώλησέ με τὴν.

— Ἀλλὰ Ὑψηλότατε ; . . .

— Σὲ παρακαλῶ Πόσον ;

Ὁ Γάλλος ἔτριψεν εἰς τὸ μέσον πελώριον ἀριθμὸν 1,800,000 φράγκων, ἅτινα παραχρῆμα ἐμετρήθησαν καὶ ἡ ἐπαυλὶς ἐγένετο κτῆμα τοῦ Χεδίβου. Τρεῖς ἡμέρας διέτριψε μεταξὺ τῶν λαμπρῶν ἐκεῖνων ἑορτῶν. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἀνέβαιναν εἰς τὴν ἀμαξάν τοῦ σιδηροδρόμου ἵνα ἀπέλθῃ, ἀποταθεὶς ἀφελῶς πρὸς τὸν φιλοξενήσαντα αὐτὸν Γάλλον τῷ εἶπε·

— Ἀγαπητέ μου, ἡ ἐπαυλὶς σου χάρισμά σου.

Τὰ γεγονότα ταῦτα εἶνε ἀληθέστατα καὶ ἡδυνάμεθα μυρία τοιαῦτα νὰ ἀναγράψωμεν. Τούτων δὲ πάντων ἕνεκα ὁ Σαῖδ εἶχε φήμην ἄκρας ἐλευθεριότητος, ἥτις ἐπὶ δεκαπενταετίαν μετεποίησε τὴν Αἴγυπτον εἰς γῆν ἐπαγγελίας εἰς ἣν πανταχόθεν προσήρχοντο οἱ τὴν Τύχην διώκοντες ἄνθρωποι, καὶ κολοσιαῖαι ἐσχηματίσθησαν περιουσίαι δαπάναις αὐτοῦ τοῦ ἀντιβασιλέως Χαλιμὰν ἡδύνατό τις δι' ὅλων τούτων νὰ συγγράψῃ, βιβλίον τερπνότατον πολλῶν δὲ μᾶλλον διδασκτικώτατον, διότι ἐξ αὐτοῦ θὰ ἐμάνθανον οἱ περίεργοι διὰ τίνων μέσων ἡ Αἴγυπτος κατεστράφη.

N.

Τελεολογικὴ φιλοσοφία τοῦ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΕΙΝΕ¹

— Ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε δύο πόδας, ἵνα βαίνομεν εἰς τὰ ἐμπρός· δὲν ἤθελσε νὰ μείνῃ ὁ ἄνθρωπος προσκεκολλημένος εἰς τὴν γῆν. Εἰς δούλους τῆς ἀναπαύσεως θὰ ἴρκει εἰς καὶ μόνος ποῦς.

— Μᾶς ἔδωκε δύο ὀφθαλμούς, ἵνα βλέπωμεν ἐναργῶς καὶ σαφῶς. Ἄν ἤθελε νὰ πιστεύωμεν ὅ,τι ἀναγινώσκωμεν, θὰ μᾶς ἔδιδε μόνον ἓνα. Μᾶς ἔδωκεν ὅμως δύο, διὰ νὰ βλέπωμεν τὰ κάλλη τῆς φύσεως, ἣν ἐδημιούργησε πρὸς χάριν μας, καὶ διὰ νὰ προσέχωμεν εἰς τὸν δρόμον νὰ μὴ πατώσι οἱ διαδάται τοὺς κάλους μας.

— Μᾶς ἔδωκε δύο χεῖρας ὁ Θεός, διὰ νὰ δίδωμεν περισσώτερα, ὅχι διὰ νὰ λαμβάνωμεν καὶ γεμίζωμεν σιδηρὰ κιβώτια, ὡς μερικοὶ μου γνώριμοι, ἀξιότιμοι ἄλλως ἄνθρωποι καὶ φιλόανθρωποι μάλιστα.

— Μίαν μόνην ῥίνα μᾶς ἔδωκε, διότι ἂν εἴχομεν δύο, δὲν θὰ ἐχώρουν εἰς τὸ ποτήριον χωρὶς νὰ χυθῇ ὁ οἶνος.

— Ἐν στόμα μᾶς ἔδωκε, καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ. Μ' ἐν μόνον στόμα ἀρκετὰ φλαρεῖ ὁ ἄνθρωπος· ἂν εἶχε δύο θὰ ἔτρωγε καὶ θὰ ἐψεύδετο πολὺ περισσώτερον. Τώρα σιωπᾶ κατ' ἀνάγκην ὅταν ἔχη γεμάτον τὸ στόμα του· τότε θὰ ἐψεύδετο καὶ τρώγων ἀκόμη.

— Μᾶς ἔδωκε δύο αὐτιά ὁ Θεός, χάριν τῆς συμμετρίας, καὶ διὰ ν' ἀκούωμεν ὅσον τὸ δυνατόν περισσώτερον τὸν Μόζαρτ, τὸν Γλόουκ καὶ τὸν Χάϋνδν. Ἄν ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον μόνον ὁ μουσικὸς κωλικόπονος τοῦ μεγάλου . . . Μάγερνερ, θὰ μᾶς ἔδιδε βεβαίως ἐν καὶ μόνον αὐτίον.

**

Γινῶμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

248.

Ὁ μεγάλθυμος καταφρονεῖ τὸ πᾶν, πρὸς κτῆσιν τοῦ παντός.

249.

Οὐχ ἤττον τῶν ἐκλεκτῶν λόγων, μετέχουσιν εὐγλωττίας ὁ τόνος τῆς φωνῆς, τῶν ὀφθαλμῶν τὸ βλέμμα, τοῦ λαλοῦντος τὸ ἦθος.

250.

Ὁ ὄντως εὐγλωττος μόνα τὰ πρέποντα λέγει, ἄλλο δὲ οὐδέν, εἰμὴ τὰ πρέποντα μόνον.

251.

Εἰς τοῦτον μὲν τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ μεταδίδουσι χάριν, ἐκεῖνος δὲ καὶ μετὰ τῶν προτερημάτων αὐτοῦ ἄχαρις εἶναι.

252.

Συνήθως ἄλλων ἄλλοτε ὁ ἄνθρωπος ὀρέγεται, πάντῃ ὅμως ἀσυνήθως εἶναι τῶν ἐμφύτων αὐτοῦ ὁρμῶν ἡ ἀλλοίωσις.

1. Ἐκ τῶν τελευταίων αὐτοῦ ποιημάτων (Letzte Gedichte und Gedanken, Hamburg, 1869.)

253.

Τὸ συμφέρον μεταχειρίζεται ὡς μοχλοὺς πᾶν εἶδος ἀρετῆς καὶ πᾶν εἶδος κακίας.

254.

Ἡ ταπεινοφροσύνη πολλάκις πλαστή τις εἶναι ταπεινώσις, χρησιμεύουσα πρὸς ὑπόταξιν τῶν ἄλλων, τῆς ὑπερηφάνειας εἶναι τέχνασμα, ἥτις οὐχὶ σπανίως ταπεινῶς φέρεται, τὰ ἄνω διώκουσα. Μυρία δὲ ἡ ὑπερηφάνεια μεταλλάσσει πρόσωπα, ἀλλ' οὐδέποτε ἄλλοτε καταπλάσσει κάλλιον, οὐδὲ ἀπατηλότερον λαμβάνει σχῆμα, εἰμὴ ὅταν ὑποκλέπτῃ τῆς ταπεινοφροσύνης τὴν μορφήν.

255.

Ἐκαστον αἰσθημα ἴδιον ἔχει τόνον φωνῆς, ἰδίας χειρονομίας, ὅσιν ἰδίαν· κατ' αὐτὰ δὲ τὰ καλὰ ἢ κακὰ, τὰ εὐχάριστα ἢ ἀτερπῆ τοῦ αἰσθήματος σημεῖα ὁ ἄνθρωπος ἀρέσκει ἢ ἀπαρέσκει.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ καθηγητῆς *Φ συχρότατα παραμελεῖ καὶ τῶν στοιχειωδεδεστάτων ὄρων τῆς καθαριότητος. Ἀείποτε πενθοῦσιν οἱ ὄνυχες αὐτοῦ καὶ τῶν χειρῶν του τὸ ἀκάθαρτον εἶνε παροιμιῶδες.

Πρὸς τινὰ δ' ἀποροῦντα διὰ τὴν ἀβελτηρίαν ταύτην τοῦ ἀνδρός, εἶπε φίλος τῆς·

«Μὴ θαύμαζε, φίλε μου, διὰ τὰς χεῖρας τοῦ κ. *Φ. Εἶνε ὅπως εἶνε, διότι ἔχει τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ τὰς φέρῃ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰς τὸ πρόσωπόν του. * *

Ἱερεὺς χωρίου τινὸς κηρύττων ἀπ' ἄμβωνος ἔλγειν ὅτι «τὸ λογικὸν χρησιμεύει ὡς χαλινὸς διὰ τὰ πάθη». Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐμέθυσε καὶ ἀναίσθητον τὸν μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν του. Τὴν ἐπομένην εἰς τῶν χωρικῶν τῷ εἶπε.

— Ποῦ εἶχατε χθὲς πάτερ, τὸν χαλινὸν σας ;

— Τὸν εἶχα ἐκβάλλει, πρὸς στιγμὴν, τέκνον μου, ἀπήντησεν ὁ ἱερεὺς, διὰ νὰ πῶ ὀλίγον.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ἡ εὐνομία ἐγκρατεῖται ἐν τῇ ἁρμονίᾳ δύο ἀντιθέτων στοιχείων, τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ κύρους. Ἡ τοιαύτη ἁρμονία παρ' ἡμῖν διαταράχθη, διότι ἐν τῶν δύο τούτων στοιχείων, τὸ κύρος, l'autorité, εὐρίσκειται ἐν ἐλλείψει, ἐν ᾧ ἡ ἐλευθερία περισσεύει. Τί συμβαίνει ὅταν παραβιάζεται ἡ δικαιοσύνη, ὅταν ὁ τυχὼν θέλῃ νὰ γίνεταί ἀνώτερος τοῦ Νόμου, ὅταν ἡ νόμιμος τῆς ἐξουσίας δύναμις ἐκμηδενίζεται, ὅταν τὰ κυβερνητικὰ μέτρα γίνωνται ἔρμαια τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν τήρησιν καὶ ἀσφάλειαν αὐτῶν ; Περισσεύει ἡ ἐλευθερία καὶ ἐλλείπει τὸ κύρος. Τί συμβαίνει ὅταν τὸ Γνωθὶ σαυτὸν ἀγνοῶται, ὅταν σπάνιοι ᾖναι οἱ ἀναγνωρίζοντες ὑπεροχὴν τινὰ εἰς τὸν ἄλλον, ὅταν τὸ σέβας πρὸς πάντας καὶ πρὸς τὰ πάντα παρ' ἡμέραν ἐκλείπη, ὅταν ὁ ἔχων ἀνάγκη

πολλὰ νὰ μάθῃ καὶ πολλὰ νὰ διδαχθῇ αὐτοχειροτονεῖται διδάσκαλος τῆς κοινωνίας, ὅταν πολλοὶ μὲν ᾖναι οἱ διεκδικοῦντες δικαιώματα, ὀλίγιστοι δὲ οἱ ἐκτελοῦντες καθήκοντα ; Περισσεύει ἡ ἐλευθερία καὶ ἐλλείπει τὸ κύρος. Δὲν πείθεται ἕκαστος ποῦ ἐγκρατεῖται τὸ γενικὸν κακόν ; Τὸ κύρος ἐλλείπει· οὐδεὶς εἰς οὐδὲν ὑποτάσσεται κύρος. Μία λοιπὸν ἡ νόσος, μία ἡ θεραπεία. Τὸ κύρος ἐλλείπει, ἄς ἀνεγειρωμεν τὸ κύρος. Τὸ κύρος τῶν νόμων, τὸ κύρος τῶν ἀρχῶν, τὸ κύρος τῆς ἀληθείας. Τί ἐφώναζαν ἐν τῇ συγκλήτῳ τῆς Ῥώμης, ὅτε οὕτω πως ἐνεφανίζετο ἡ ἐθνικὴ ἀνάγκη ;— Caveant Consules. Τί φωνάζουν ἐν Ὀλλανδίᾳ, ὅταν ἡ πλημμύρα ἀπειλῇ τὸ ἔδαφος τῆς πατρίδος ;— Ἄς δράμωμεν εἰς τὰ προχώματα. (Ε. Α. Σίμος).

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Μὴ συνεθίζετε τὰ παιδιά νὰ φορῶσι φλανέλλαν κατάσαρκα, πλὴν μόνον ἐν ἀναποφεύκτῳ ἀνάγκῃ καὶ ἐνοσεῖται, κατὰ ῥητὴν παραγγελίαν τοῦ ἱατροῦ.

Ἡ φλανέλλα ἕνεκα τῆς εὐκαμψίας, τῆς μαλακότητος καὶ τῆς ἐλαφρότητος αὐτῆς εἶνε καταλληλοτάτη εἰς κατασκευὴν ἐνδυμάτων ἐξωτερικῶν, ὅποια ἴσα ἴσα ὑπερεπιθυμεῖ καὶ παραγγέλλει ἡ ὑγιεινὴ, τουτέστι ἐνδύματα εὐρύχωρα, καλύπτοντα τὰ μέλη τοῦ σώματος χωρὶς καὶ νὰ πιέζωσι καὶ συσφίγγωσιν αὐτά, μὴ παρεμποδίζοντα τὰς ἐλευθέρως τοῦ σώματος κινήσεις, ἀλλὰ καὶ ἐπαρκῶς προφυλάσσοντα ἀπὸ τῶν ἐπιπρησιῶν τῆς ἀτμοσφαιρας. Ἐνεκα λοιπὸν τῶν καλῶν τούτων ἰδιοτήτων τῆς φλανέλλας δυνάμεθα νὰ κατασκευάζωμεν ἐξ αὐτῆς πάντα τὰ ἐξωτερικὰ ἐνδύματα τῶν παιδιῶν ἀρρένων τε καὶ κορασιῶν, χωρὶς νὰ καταδικάζωμεν εἰς τὴν διὰ φλανέλλας βάσανον καὶ ἐνόχλησιν τὸ ὑγιὲς στήθος, τὴν καλῶς ἔχουσαν κοιλίαν τοὺς ἀκμαίους καὶ στερεοὺς πόδας τοῦ παιδιοῦ καλύπτοντες αὐτὰ κατάσαρκα διὰ φλανέλλας.

Τὴν φλανέλλαν ἄς φορῶσι κατάσαρκα οἱ ἀρρωστοὶ, οἱ ἀδυνάτου-κράσεως, ὧν τὸ στήθος εἶνε εὐπαθὲς, οἱ ἄλλοτε παθόντες βρογχίτιδα, πνευμονίαν, εἰς οὓς εἶνε ἀναπόφευκτος, ἀλλ' εἶνε ὁμῶς περιττὴ εἰς τοὺς ὑγιᾶς ἔχοντας.

Ἐὰν περιτυλίσετε τὰ παιδιά διὰ φλανέλλας ὅτε εἶνε ὑγιέστατα, τί θὰ ἐπιθέσητε ἐπὶ τοῦ στήθους τῶν ὅταν ἀρρωστήσωσιν ;

Ἄς μὴ σὰς παρασύρῃ λοιπὸν εἰς ἀκαίρους προφυλάξεις ἡ πρὸς τὰ τέκνα ἀγάπη. Τίς ἀρνεῖται ὅτι ἡ κίνησις εἶνε ἄριστον ἀντιπυρετικὸν φάρμακον ; Καὶ ὅμως οὐδέποτε, θίποφασίσητε νὰ δώσητε κίνησιν εἰς παιδιά ὑγιέστατα, ἐὰν μὴ πρῶτον προσβληθῶσιν ὑπὸ πυρετοῦ. Δι' αὐτὸν δὲ τοῦτον τὸν λόγον μὴ ἐπιβάλλετε φλανέλλαν εἰς τὰ ὑγιᾶς ἔχοντα παιδιά.